

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον κι' είκοστών άριθμοσμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένακόσρα δέκα
κι' έλα τα σαβρά καλίκα

Δεκαξέη Δεκαμβρίου,
μηκνυθός γνωστος θηρίου.

Χίλια κι' εκατόν σαχάντζι, μη προσθήσετε και δέκα,
νέο δυνκτό βρισίδι' στην Εύρώπη την ζευξίκα.

**'Ο Ρωμύλος, έπισταμένως την κατάσταση ιδών,
στης Πηγής της Ζωοδόχου μένει πάλιν την έδδν,
μόνο πύργε παραπάνω, αυξών πενηντακοκτώ,
συνορεύει με άλλα σπήγια και μ' όρζοντ' άνοικτό.**

**'Ετήν Εύρώπη βρισίδι
του ξυλένσου κασίδη.**

Φ. — 'Εσύ, κυρά λεγάμενη, κυρά πολιτισμένη
κι' αίματοποτισμένη,
'Εσύ, κυρά πολιτική,
πολύτροπη μαζάκια,
κυράτσα διπλωματική
και πρώτη κουτσουπόλια.

'Εσύ, κυρά Χριστιανή, που σκίδεις στο Κοράνι,
κι' αίμα ζητείς Χριστιανών τους θρόνους σου να ράνη,
που δεν σε ελίσθουν στεναγχοί
και δεν άλλαζεις μιά στιγμή
τον τακτικό γαβό σου.

Με γιά συμφέροντα μιλάζ
και γιά συμφέροντα σφαλάζ
ταυτιά και τα στραβιά σου.

Σύ, σκέπη των Χριστιανών,
όπου σε σκλάβων άρατών
της αίματοχυσίας
παθάνεις άρασις,
και κάνεις την άνήξερη, την μισοκακομοίρα,
και ξενόμαστη ξαπλώνεις σε κόκκινη πορφύρα.

'Εσύ με της Κορώνεις σου και της δημοκρατίας σου,
που με σταυρό σε πτώματα σαν όρνο τρυγινός,
εσύ με τα συμφέροντα και της διπλωματίας σου,
που μιά φορά να της άκουσ και δέκα να ξερνή.

'Εσύ με τόνους Βασιλείς και τόνους Βασιλικούς,
εσύ με τόνους Καίσαρας και πρώτους' Ιμπεράτορας,
όπου δεν δίνουν δρό λεπτά γιά τών φτωχών τους δίσκουσ,
άλλα κωχώνται γιά παλγούς θεοσεβείς προπάτορας.

'Εσύ, που με τά στόματα θεοσεβών Καίσαρων
ώσαν θεόπνευστος λαλείς,
και θάνατον έπαπειλείς
σε στρατιάς θαρβάρων.

'Εσύ, κυρά καθολική, διαμαρτυρομένη,
τρελλή υπομυπουμισμένη,
που σήμερα δεν σκιάσαι την δύναμη του Πάπα,
μά του πατείς την καπα.

'Εσύ, που Πάπα σου θαρρείς
μονάχα τον Σουλτάνο,
κι' ευχαίς σαν πριν δεν καρτερείς
από τό Βατικάνο.

'Εσύ μιάς νέας πίστοεις φανατισμένη' θρησκια,
που μόνο γιά τον Μαμμωνά
ορθώνεται στα βισινά
κι' ανάβεις σαν την Ισακ.

Φρόγκα με τα ρεπαντζά
και ηλοθεποσα νύσσι
που παφες ποσεδοντζι
με τον Γεβορο τον εφίρι.

Σύ, ποῦ χρέη σὲ δεσμεύουν
 μὲ λακούς ὀπισθελαί,
 κι' ὅσα δὲν σοῦ χρῶσται
 ὄλα τὰ μοσχόπουλεις.

Σύ, κυρά, ποῦ καταλάμπεις μέσα στὰ δικαντικά σου,
 ποῦ ἴντε κρεῖταιν λίτρας,
 κι' ἐπιτήδειας μεσίτριες
 προμηθεύουν σ' ἓνα κι' ἄλλον τὰ παλαιοδετικά σου.

Σύ, κυρά, ποῦ σοῦ γεμίζει κάθε τόσο τὸ κεμῆρι
 πότε τούτος, πότε ἑκείνος,
 σύ, ποῦ τρῶς σὰν Οὐγολίνος
 τὸ κεφάλι τοῦ Ρουτζέρη.

Σύ, ποῦ σήμερα βαστᾷς
 καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γενεῖα,
 καὶ τὰς φρένας τὰς πιστὰς
 στρέφεις, στοῦ χρυσοῦ τὴν ἔννοια

Σύ, κυρά περιγελάστρα
 κι' ἀπηνῆς εἰκονοκλάστρα,
 ποῦ λατρεύεις χρόνο χρόνο
 τὸ χρυσὸ μοσχάρι μόνο.

Σύ, π. ἦ γδέρνεις σὰν Μαρούσα
 τὸν καμμένο τὸν ἐργάτη,
 σύ, ποῦ θέλεις προσταξί,
 κι' ὅμως κάνεις τὸν προστάτη.

Σύ, κοκῶνα λουκουσοῦρα,
 ἔξωκα προσκυνητῶ,
 ποῦχεῖς χάλι δουκὰτὸ
 καὶ μεγάλη ξεπεσοῦρα.

Σύ, ποῦ θαγαίνεις κάθε τόσο μὲ καινούρια ντουκαλέτα,
 καὶ γεννῆς ἀνερχικούς
 καὶ φονεῖς βασιλικούς,
 μπόμπαις, δίκουκα στιλέτα.

Σύ, ποῦ κόσμους ξεμαυλίζεις
 καὶ σὲ μάραμαρ σκαλλίζεις
 κάτσηρη τὴν Ἀλευθεριά.

Ὅμως τὴν γελῶν σπαγεῖς
 καὶ τὴν ρίχνουν κατὰ γῆς
 σκλάβων σίδερα βαρεῖα.

Σύ, κυρά τῆς Ἐπιστάτης, ὅπου δὲν πιστεύεις ὀθλοῦ
 μῆτε σὲ Θεὸ κανένα, μῆτε κι' ὑπαρῖν διαβόλου,
 καὶ τὸ χέρι σου τάβρο
 δείχνει κόκκινο φεγγάρι,
 καὶ σκεπάζεις μὲ σταυρὸ
 ἓνα κι' ἄλλον μακελλάρη.

Σύ, κυρά, ποῦ λάκους σκάβεις
 κι' ἄλυτρώτων πόθους θάβεις,
 σύ, ποῦ μῆτε κοκκινίζεις
 σ' αἷμα λαῶν καὶ ὀρνίθους,
 καὶ μονάχα κινρινίζεις
 σὰν κλοῦσης τοὺς Κιτρινούς.

Ἐσύ, κυρά, ποῦ στὸν καιρὸ τῆς ὕλης τὸν κτηνώδη
 μόνο γὰρ δένεις ἄμαλεις,
 καὶ πέρτεις κάτω καὶ φιλεῖς
 τοῦ καθενὸς χαμάλμαστα τὸ ντυλικατὸ ποδι.

Ἐσύ, κυρά, ποῦ γίνεσαι σκουπίδι καὶ κούρελι
 καὶ ὀθλοῦ δὲν σὲ μέλει,
 ποῦ κι' ὁ Κερὸμ ἀνέχεται νὰ σὲ κλωστᾷ σὰν φρούκαλο
 φθάνει νὰ γλείψῃ μοναχὰ κανένα παλαιοκκαλλο.

Σ' ἑκείνους τοὺς παλαιοὺς καιροὺς δὲν ἦσαν ὅπως τώρα,
 τούλαχιστον ἐφαίνετο μεγάλη σταυροφόρα,
 κι' ἐφαίνετο πὸς πολεμῆς
 κατὰ τὸν ἀλλοφύλων
 φρουρὸς καὶ φύλαξ τῆς τιμῆς
 τὸν ἱερὸν ἀτύλων.

Καὶ σήμερα μεγαλχυεῖς στὸν ἀπίστον αἰῶνα
 ἔλω μόνον τοῦ Θεοῦ πῶς ἔχεις τὴν Κορῶνα,
 μὰ δὲν νομίζεις ὡς σεπτοῦς
 κοντὰ στοὺς νόμους τοὺς γραπτοῦς
 κι' ἐκείνους τοὺς ἀγράφους.

Καὶ σήμερα γονυκλινῆς
 σὲ θεῖους τόπους προσκυνεῖς
 τὸν Σαλαδίνων τάρους,

Τώρα σπασμέν' ἡ λύρα σου
 τὰ μεγαλαῖα κλαίει
 τῶν παλαιῶν λαδάρων.

Κι' ἡ κραταιὰ πορφόρα σου
 ἀπλόνηται σὲ κληῖ
 καὶ τρώσται βαρβάρων.

Ἐξέχασες τὴν ἀνθρωπιά,
 μῆτε θυμᾶσαι τώρα πᾶ
 θριάμβους Ναυαρίων.

Τώρα καμῖτὰ λαῶν φωνῆ
 τοὺς θαυμαστός δὲν συγκινεῖ
 τὸν πάλαι Σαλαδίνων.

Ἐσύ, ποῦ θάρρος βροντερῶν ἀράτων σὲ θαρῶνει
 κι' ἐν τούτοις κατακόβεσαι, κυρά, γὰρ τὴν Εἰρήνη,
 καὶ σὲ Συνέδρια γι' αὐτὴν συνέχεσαι μεγάλα
 μὲ πένα καὶ μὲ πάλαι.

Σύ, ποῦ κρατεῖς ἄλγος κλαδί σὰν Νῶε περιστέρι
 καὶ δικόπο μαγαῖρι,
 ποῦ τοὺς θεσπότης τοὺς ὀμοῦς
 δοξάζεις καὶ λαμπρύνεις,
 καὶ θυσιάζεις σὲ θωμοῦς
 αἰματηρῆς Εἰρήνης.

Ἐσύ, ποῦ καταφλέγεσαι σὰν ἄβεστο καμῖν,
 κι' ἔξω τὸν Συνεδρίων σου φιλάμηλος Εἰρήνη
 κυττάει πὸς τὰμπέλα τῆς αἰμα κατασπλόνει,
 καὶ μὲ τὰ δρό τὰ χέρια τῆς σὲ καταφασκελόνει.

Σύ στὰς ἡμέρας τὰς πεζὰς
 διαφορομένης νότας
 τῶσων λαῶν ἀπομυζῆς
 αἰμοβαρεῖς ἰδρωτάς,
 καὶ λῆς πὸς γὰρ συμφέροντα τοὺς λαῶνεις στὸ ποδάρι
 καὶ τοὺς φορτάνεις δάρη.

Ἐσύ, ποῦ χαλιούδοντας στὸς ἀδυνατοὺς τρίζεις,
 ἐσύ, νυφίτσα, μῶμολα, φώκια καὶ κουκουβάγια,
 ὅπου μὲ τουρκοφύτιας ταγάρι τρυγουρίζεις
 καὶ Λουκουλιεῖων τραπέζων μαζαῖους ἀποφάγεις.

Ελευθερία σήμερα κι'ίσως κι' αδελφότης
 κι' Άλλα μεγάλα σύμβολα της εποχής της πρώτης,
 όταν εσύ τὰ κελεύθρα
 γίνονται λέξεις κηδεύς,
 και λόγια σιχασιές
 και μουντζας και βρισιές.

Ἐξαψίδες ὄρο ξυλιάνων πατριωτῶν Ἑλλήνων.

- Π. — Μὰ δὲν μού λές, βρε Φραουλή,
 σὲ ποῖα κυρὰ μιλάς;
 μὲ τόσο πάθος και γολύ;
 Φ. — Μὴν εἰσαι μπουνταλιές.

Εὐρώπη τούτη λέγεται, κι' ἂν τῆς μιλιῶ χυδαία
 εἶν' ἕνα φάσμα ἀπρόσωπον κι' ἀφρημέν' ἰδέα.

- Π. — Ἐσοῦφρωσάν τὰ φρύδια σου,
 δὲν εἰσαι σ' ἄ καλὰ σου,
 και πάψε τὰ βρισίδια σου
 μὴν εὐρῆς τὸν μελιᾶ σου.

Γιὰ τούτη τὴν τρανή κυρὰ
 τροπᾶρι μὴ διαβάξῃς,
 μὲ τὴν Εὐρώπη, μασκαρεῖ,
 δὲν πρέπει νὰ τὰ δάξῃς.

- Φ. — Ἐγὼ δὲν βρίζω πρόσωπο, μὴν τρέμεις, φαμφαρόνο,
 ἰδέα βρίζω μόνο.

Π. — Σέρ' ἢ κυρὰ πῶς ἐνεργεῖ
 και τὰ χαρτιά της ἄστα,
 και δῖασε τόπο σ' τὴν ὄρη
 και τὸ θυμὸ σου βᾶστα.

- Φ. — Χωρὶς καθύλου νὰ ντραπῶ
 σήμερα πικὰ θὰ τῆς τὰ πῶ

και μὲ τὸ παραπάνω
 ὡς πού νὰ ξεθυμᾶνω.

- Π. — Ὅρε μὲσα σὲ πορφύρας,
 πού κυλιόνται χαμηλά...
 Πάλι εἶπες πῶς τὸ πῆρες
 τὸ χερουδικὸ ψηλά.

Φ. — Δώσετέ μου τὸργανέτο
 νὰ τῆς πῶ κι' αὐτὸ και τᾶλλο,
 τᾶκτι μου κι' ἐγὼ θὰ βγάλω.

Ἄσπε με, Περιλιέτο,
 νὰ τὴν βρῶω τὴν μαγκούφα,
 τὴν Μαρκούφα, τὴν ταρτούφα.

- Π. — Βρίξε τὴν σὰν δὲν βαρῆσαι,
 προπετῶς ἐμπρὸς της στάσου,
 κι' ἄρχιες μὲ τὰ σωστά σου
 νὰ τὴν διπλοκαταρῆσαι.

Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ σου τώρα
 μὲ φωνὴ σὰν τὸν Καρούζο
 τραγουδῶ τὴν Μαντακιόφα
 και πατόκοφα τὴν λουζῶ.

- Φ. — Βρίσε τὴν και σὺ, χαξέ,
 θυμῶσε και σὺ μαζὶ της,
 κι' ἔλα πάρτην σ' τὸ μεξέ
 γιὰ τὸ ζήτημα της Κρήτης.

Π. — Ὅρε, κυρὰ μακ λατρευτή,
 προστάτις μας μεγάλη,
 πού νὰ σου πῆ παπάς σ' αὐτὴ
 και Πάπας σ' τὸ κεφάλι.